

இன்குலாப் கவிதை வெளிப்படுத்தும் மனிதம்

லா.இக்னேசியஸ் சேசுராஜா, முனைவர் க.கமலா,

Abstract:

Imagination is not the only reason for a creator to compose pomes, facts also roam around the poets soul .It is natural for the poet to not spread his wings towards the sky but to roam in the real earth in which we live. That is why the thought of the country becomes inevitable for the poet. The poets realized that life without country and languages is only moving and not successful. That is why poets from the Sangam period till today thought about the country very much.

“To meet a social need in the best possible way you must be at the head of your class and engage in the struggle with that class on all fronts.You must shatter the myth that art is apolitical” - Mayakovsky

There are many paths leading to human liberation. The philosophies that underpin each of them are beliefs, arts, and literature. All the philosophies leading to liberation can be divided into two categories, one is life-supporting and the other is life-denying.

Keywords படைப்பாளன்,கவிதைகள் நாட்டுப்பற்றும், மொழிப்பற்றும், மனிதம் முன்னுரை

ஒரு படைப்பாளன்,கவிதைகள் புனைவதற்குக் கற்பனைகள் மட்டும் காரணமாக இருப்பதில்லை உண்மைகளும் கவிஞர்களின் உள்ளத்தைச் சுற்றி உலா வருகின்றன.

Date of submission : 02-12-2025 Date of acceptance : 03-12-2025
Date of Publication: 30-01-2026
Corresponding author's Name :Dr.K.Kamala
Email : kamaladr.sl@velsuniv.ac.in

ஆகாயத்தை நோக்கி மட்டும் தன் சிறகுகளை விரிக்காமல் நாம் வாழுகின்ற உண்மையான மண்ணில் புரள்வதும் கவிஞனுக்கு இயல்பாகிறது.அதனால் தான் நாட்டைப் பற்றிய சிந்தனை கவிஞனுக்குத் தவிர்க்க முடியாதாகிறது. நாட்டுப்பற்றும், மொழிப்பற்றும் இல்லாத வாழ்வு நகருமே தவிர வெற்றியைத் தராது என்பதை கவிஞர்கள் உணர்ந்திருந்தனர். அதனால்தான் சங்ககாலந்தொட்டு இன்றுவரை கவிஞர்களிடத்து நாட்டைப் பற்றிய சிந்தனை மிகுந்திருந்தது.

"ஒரு சமூகத் தேவையைச் சிறந்த முறையில் சந்திப்பதற்கு உனது வர்க்கத்தின் தலைமையில் நீ இருக்கவேண்டும்; அப்படி இருந்துகொண்டு அந்த வர்க்கத்தினரோடு எல்லா முனைகளிலும் போராட்டத்தில் ஈடுபடவேண்டும். அரசியலற்ற கலை என்ற கூட்டுக்கதையைத் தூள்தூளாக நொறுக்கிவிட வேண்டும்"(1) என்றான் மாயாகோவ்ஸ்கி

(ஆ.செகந்நாதன், புதிய கவிதைகளில் மார்க்சீயம் ப 68

மனித விடுதலைக்கு இட்டுச் செல்லும் வழிகள் எத்தனையோ இருக்கின்றன. அவை ஒவ்வொன்றையும் தாங்கும் தத்துவங்களாக நம்பிக்கைகள் அவற்றைச் சேர்ந்த கலைகள்,

லா.இக்னேசியஸ் சேசுராஜா,, முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,

முனைவர் க.கமலா, (நெறியாளர்)பேராசிரியர்,

தமிழ்த்துறை, மொழிகள் புலம், வேல்ஸ் அறிவியல் தொழில் நுட்ப உயர் ஆராய்ச்சி நிறுவனம், பல்லாவரம், சென்னை 117.

இலக்கியங்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன. விடுதலைக்கு வழி சொல்லும் தத்துவங்களை எல்லாம் இரண்டு வகையாகப் பிரித்துவிடலாம் ஒன்று வாழ்க்கையை ஏற்பவை. மற்றொன்று வாழ்க்கையை மறுப்பவை

மனிதவாழ்வு

மனித வாழ்வு உயர்வானது, உன்னதமானது, வளர்ச்சியடைந்த பொறிகள் கொண்ட மனிதனால் வாழ்க்கையிலிருந்து எவ்வளவோ அனுபவங்களைப் பெறமுடிகிறது. அந்த அனுபவங்களை ஆராயவும் அவற்றினூடே ஒளிரும் உண்மைகளைத் தொகுத்துக் கொள்ளவும் அவனால் முடிகிறது. இந்த வாழ்க்கையில் அழகுகள் கொட்டிக்கிடக்கின்றன. வாழ்க்கையை எதிர் கொள்வதும் அதன் உயர்வையும் தாழ்வையும் ஆராய்வதும் பேரனுபவங்களுக்கு ஆளாவதும் வாழ்க்கை சார்ந்த உண்மைகளைக் கண்டடைவதற்கான வழியைத் திறக்க உதவுவதாகும். இவ்வழியில் நீண்ட பயணத்தை மேற்கொள்வது மனிதப் பிறவிக்கே கிடைத்த பெரும் வாய்ப்பாகும்.

கவிஞன் ஒருவன் தன் வாழ்க்கை அனுபவத்தில் கற்றதை தன்னுணர்ச்சி பாடல் மூலமே வெளிப்படுத்த அதிகம் விரும்புவான் அதுதான் அவன் கொண்ட உணர்ச்சியின் முழுமையையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் கொள்கலமாக இருக்கிறது. அதுவே, மிகத் தூய்மையான கவிதையின் வடிவம் ஆகிறது. அதுமட்டுமின்றிக் கவிஞன் என்பவன், காலத்தின் கோலங்களைக் கருத்துமிக்க செயல்பாடுளை, வரலாற்று எண்ணங்களைச் சிந்தனையும் கற்பனையும் கலந்து உலகிற்கு வரையறுத்துக்காட்டும் 'கண்ணாடி' போன்றவன். மேலும் தான் வாழும் காலநிலை அறிந்து உணர்ந்து தேவைக்கேற்ப மரபு மாறாமல் பண்பாட்டிற்கு இழுக்கு வராமல் பா வடிக்க முயல்கிறான்.

இலக்கியத்தில் மனிதம்

“மனிதனை நேசிக்கிற எல்லா உயிர்களிடமும் அன்பு காட்டுகிற உன்னதமான வாழ்க்கை நெறியே மனிதம்” ஆகும். இது சங்க இலக்கியத்தில் பரவலாகக் காணப்படுகிறது. தன்னைப் பிரிந்து சென்ற காதலனை நினைத்து வாடும் காதலியை நோக்கி, மழைக் காலம் வந்துவிட்டது விரைவில் காதலன் வருவான் என்று ஆறுதல் கூறுகிறதோழி,

“பூத்த பொங்கர் துணையொடு வதிந்த

தாதுண் பறவைபேதுறல் அஞ்சி

மணிநா ஆர்த்தமாண் வினைத்தேரன்

உவக் காண்தோன்றும் குறும்பொறை நாடன்”(2)

(பா.வீரமணி, பட்டுக்கோட்டையின் பாட்டுத்திறம் ப-84) என்று பாடுகிறான். காதலன், பூங்காவில் பூத்திருக்கும் மலர்களில் தேன் குடிக்கும் வண்டுகள் பயப்பட்டு அஞ்சமே என்று கருணையோடு தன் தேரில் கட்டப்பட்டுள்ள மணியின் நாலை ஒலிக்காத வண்ணம் கட்டித்தேரை ஓட்டுவானாம். பல நாட்கள் பிரிந்து சென்று திரும்பும் வேளையிலும் வண்டினங்கள் மகிழ்வைச் சிதைக்கக் கூடாது என்று நினைத்த காதலனின் உள்ளம் சங்ககாலச் சமுதாயப் பண்பை உணர்த்துகிறது.

மனிதம் என்பது என்ன?

மனிதனுள் சுயநலம் வளர்ந்த போதே பொது நலமும் வளர்ந்துள்ளது; மனித காயங்கள் பெருகும் போதே மனித நேயங்களும் பெருகி வந்துள்ளன, அவை ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பானவை, ஆனால் முரண்பாடானவை, மதத்தின் தேவை இல்லாமல் மனித குலத்தின் ஆற்றலினாலேயே மகிழ்ச்சியையும் தேவையையும் அடைய முடியும் என்று உறுதியாக நம்பும் தத்துவமே மனிதம். கருக்கமாகச் சொன்னால் "எப்பொழுதும் பிறர்க்குத் துன்பம் தராத நிலையே மனிதம் எனலாம்." இத்தகு மனிதம் சார்ந்த கூறுகளை தமிழ் இலக்கிய வரலாறு காட்டும் மனிதநேயப்

படைப்பாளர்கள் வரிசையில் கவிஞர் இன்குலாபின்
படைப்புகளின் வழிக் காணலாம்.

மனிதம் என்பதை கவிஞர் இன்குலாப்,

"அன்புசெய்க! அன்பு என்பது செயல்...

அல்லல்படும் மக்களுக்கு

எதுதேவையோ அதை நிறைவு செய்வது அன்பு..

அது வெற்றுச் சொல் அல்ல.

பசி தீர்த்தல் துன்பம் துடைத்தல்" (3)

(இன்குலாப், மணிமேகலை, ப-126)

என்கிறார். உலக உயிர்களுக்கு முதல் தேவை உணவு அதை
உலகத்திற்குக் கொடுப்பதில் தான் மனிதம் உண்டு அதைச்
செய்ய பெருந்துணை அன்பு என்கிறார் கவிஞர்.

இதே கருத்தை பாரதி,

"வயிற்றுக்கு சோறிடவேண்டும் – இங்கு

வாழும் உயிர்க்கு எல்லாம்

பயிற்றிப் பல கல்வி தந்து இந்தப் பாரை

உயர்த்திடவேண்டும்"(4)

(பாரதியார் கவிதைகள் ப.86)

என்று வாழும் உயிர்க்கு எல்லாம் சோறிடவேண்டும்
என்கிறார். உடன் அதை கற்பிக்கவும் வேண்டும் என்கிறார்
கல்வி என்பது அறியாமையைப் போக்கும் மருந்து
உணவிற்குப் பின் அதனைக் கொடுக்கவேண்டும் என்கிறார்.

மனிதமும் கலையும்

கலை என்பது கருத்தை நிலை நிறுத்தி மனித
சமுதாயத்தின் அமைதிக்கும் வாழ்விற்கும் வழி அமைப்பது
ஆகும். கலையில் மனிதம் நிலைபெற்றால் மட்டுமே அது
நெடுநாள் வாழும் தகுதியைப் பெறுகிறது. அதனைக் கவிஞர்
இன்குலாப்,

"கபிலரை மனிதன் என்பேன் மனிதத்தின்

உணர்வுகளை அந்த

அந்தச் சூழல்களில் நிறுத்திப் படைப்பது தான் கலை.

கபிலரும் இந்த உணர்வுப்பட்டவரே!"(7)

(இன்குலாப், குறிஞ்சிப் பாட்டு ப-24)

கலையில் மனிதத்தின் உணர்வுகள் நிலை பெறவேண்டும்
என்கிறார். இயற்கையின் படைப்பில் கலைஞன் வேறெந்த
படைப்பும் செய்யாத செயலை மனிதன் மனிதனுக்குப்
படைக்கிறார்.

வெய்யிலிடம் வேண்டுகோள்

உழைப்பாளர்களையும் உழவர்களையும் சூத்திரர் என
முத்திரை குத்தியவர்களை விலங்குகளாக எண்ணிய போக்கு
உண்டு. ஆனால் அக்காலத்திலேயே 'உழுவார்
உலகத்தார்க்கு ஆணி' என்றும் சுழன்றும் ஏர்ப் பின்னது
உலகு என்றும், "இரவார் இரப்பார்க்கு கொன்று ஈவார்"
என்றும் உழைப்பாளர்களான உழவர்களைச் சமுதாயத்துத்
தலைமக்களாக்கியப் பெருமை திருவள்ளுவர்க்கு உண்டு.

**"இலபென்று அசைஇ இருப்பாரைக் காணின்
நிலமென்னும் நல்லாள் நகும்."(8)**

(மு.வ.உரை, திருக்குறள் ப.104)

என்று கூறி மக்களாகப் பிறந்த ஒவ்வொரு வரும் சோம்பித்
திரியாமல் உழைக்க வேண்டும் என எச்சரிக்கிறார்
வள்ளுவர்.

மானுடத்தைப் போற்றிய மறுமலர்ச்சிக் கவிஞர்
ஷெல்லி, இங்கிலாந்து மக்களுக்கு' எனும் கவிதையில்,

"இங்கிலாந்து மக்களே! உழைத்து உழைத்து

முனகுபவர்களே!

உங்களுக்குச் சொந்தமில்லாத அறுவடைகளை

அறுப்பவர்களே!

உங்களை அடக்கி ஆள்பவர்களுக்கு ஆடை

அணிகளை நெய்து

கொடுத்துவிட்டு, உங்களுக்கோ கொடிய குளிர்

வாடையையே

போர்த்திக் கொள்பவர்களே! உங்களைத்தான்!

கதகதப்பான

வீடு கட்டுபவர்களே நீங்களெல்லாம் அவர்களை

தொட்டில் முதல்
கடுகாடு வரை பேணிப் பாதுகாக்கிறீர்களே!
தம்மிடமுள்ள
எல்லாவற்றையும் அவர்களுக்கு வழங்கிவிடும்
கடவுளர்களைப்
போல் நீங்கள் இருக்கிறீர்கள்”(9)

(பா.வீரமணி, பட்டுக்கோட்டையின் பாட்டுத்திறம் ப-84)
என்று தொழிலாளர்கள் கடவுளைப் போன்றவர்கள் என்றே
கூறுகிறான். ஷெல்லியின் தாசனாகக் காலம் முழுதும்
விளங்கிய பாரதியாருக்கு மேற் கண்ட கவிதையின் தாக்கம்
மிகுந்திருந்தது எனலாம். பாரதியார் கடவுள் நம்பிக்கை
உள்ளவர் மனிதர்களைக் கடவுள் நிலைக்கு உயர்த்த முடியும்
என்று நம்பியவர்.

“இரும்பைக் காய்ச்சி உருக்கிடுவீரே
யந்திரங்கள் வருந்திடுவீரே
கரும்பைச்சாறு பிழிந்திடுவீரே
கடலில் மூழ்கி நன்முத்தெடுப்பீரே!
அரும்பும் வியர்வை உதிர்த்துப் புவிமேல்
ஆயிரம் தொழில் செய்திடுவீரே
பெரும்புகழ் நமக்கே இசைக்கின்றேன்
பிரமதேவன் கலையிங்கு நீரே!”(10)

(பாரதியார் கவிதைகள்,ப.458)

என்று படைப்புக் கடவுளின் கலையாகவே பாட்டாளியைக்
கண்டார். தேடிச் சென்றும் காணமுடியாத கடவுளைப் போல்
அல்லாமல் கண் முன்னே நடமாடும் கடவுளாக பாரதியார்
காண்கிறார். இதே போல பாரதிதாசனும்,

-----செந்தோட்
புறத்தினிலே கலப்பையுடன் உழவன் செல்லும்
புதுநடையில் பூரித்தாள்விளைந்த நன்செய்

நிறத்தினிலே என்விழியை நிறுத்தினாள் என்
நெஞ்சத்தில் குடியேறி மகிழ்ச்சி செய்தாள்(11)
(பாரதிதாசன் கவிதைகள் (அழகின் சிரிப்பு)

என்று அழகு என்பவள் உழவனிடத்தும் கலைப் பையிலும்
காட்சி தந்தாள் என தான் மகிழக் காரணமான உழைப்பைப்
பாராட்டுகிறார்.

கவிஞர் இன்குலாப் மனிதத்தின் தன்மை
உணர்த்துவதாக,

"கரண்டிக் கொழுப்பவர்கள் உள்
சூட்டில் பொசுங்கவில்லை
சுரண்டப் படுபவர் தாம் – உள்
சூட்டில்பொசுங்குகிறார்
ஆகையினால் வெயிலே – ஏழை
ஆவி பிரிந்த உடல்
வேகையில் மட்டும்சுடு –அதுவரை
வீணில் பொசுக்காதே!"(12)

(இன்குலாப் ஒவ்வொரு புல்லையும் ப-270)

என்று வெயிலிடம் வேண்டுகிறார். உழைத்து உடல்
வருந்துபவர்கள் உழைப்பாளிகள். அவர்கள் உழைப்பாலே
இவ்வுலகம் இயங்குகிறது. யார் அவரவர்கள் உழைப்பால்
உயர்கிறார்களோ அவர்கள் வாழ்வு மிகவும் சொகுசாக
உள்ளது. எனவே வெயிலே நீ தயவுசெய்து பாட்டாளிகளைப்
பொசுக்காதே அவர்கள் இறந்த பிறகு மட்டுமே பொசுக்கு
என்று வெயிலிடம் முறையிடுகிறார். இக்கவிதை, கவிஞரின்
மனிதநேய உணர்வை வெளிப்படுத்துகிறது.

தொகுப்புரை

சமுதாயத்தில் மனிதநேயத்திற்கு எதிராகச் சுமத்தப்படு
அத்தனையும் எதிர்க்கப் படவேண்டும் என்கிறார்.